



Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 19

Hộ giá tam lão và bọn thiết vệ

Chàng thanh niên thấy chuyển bại thành thắng cả mừng lớn tiếng hỏi:

- Minh Châu! Ta đã thấy nhân vật cao thủ đó rồi sao y không tới đây?

Thiếu nữ đáp:

- Y đi giải cứu cho hai vị Hồng, Yến. Ngũ ca, y mang hiệu là Thiết Phụng Hoàng.

Mấy người nói nói cười cười, đánh nhau mà vẫn ung dung. Bỗng thấy Lê đại nương và Đé Đé đánh ngã ba tên, bọn tàn quân bên địch thấy thêm người đến lại càng tuyệt vọng, bỗng hú lên một tiếng rồi chạy trốn tứ phía. Thiếu nữ Minh Châu chống kiếm lướt theo, miệng nàng hô:

- Ngũ ca đừng để chúng chạy thoát.

Thanh niên đột nhiên quát:

- Minh châu, quay về thôi. Cái đó chúng ta tìm được rồi.

Thiếu nữ nghe nói dừng tay vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:

- Tìm được ở đâu?

Thanh niên nói:

- Bọn chúng là người cướp tiêu. Tuy ngân kim không thấy đâu nhưng cống phẩm trọng yếu chưa đem đi kịp. Hiện còn ở trong sơn động dưới một gốc cây ở chân núi.

Thiếu nữ thở phào một cái nói:

- Thế là bọn này không biết người biết của. Chúng ta mau mau tới đó.

Văn Đé Đé hỏi:

- Thư thư! Vụ này thế nào?

Thiếu nữ cười đáp:

- Muội tử kêu ta bằng Minh châu thư hay hơn. Ta cho muội muội hay, bên Tây Vực tiến công hoàng thượng một thứ bảo vật, thêm vào một bộ phận ở biên cương tiến cống kim ngân. Đáng lẽ phải phái quân đội đi áp tải, nhưng gần đây bọn giặc cỏ hoành hành trên chốn giang hồ. Quan binh không phải là những tay đối thủ với người võ lâm, nên giao cho Cửu Yến tiêu cục đưa tới Bắc Kinh. Đã vượt qua bao nhiêu lộ trình đều được bình an, không ngờ vừa vào tới Thiết Lĩnh Quan liền bị bọn giặc cướp đón đường.

Lê đại nương hỏi:

- Bọn tiểu thư đến đây để điều tra món tiêu này phải không?

Thanh niên gật đầu đáp:

- Tại hạ dẫn một toán người đi điều tra bốn mặt khám phá ra bọn cướp ở nơi đây. Đột nhiên bọn tại hạ bị chúng chặn đường.

Thiếu nữ hỏi:

- Ngũ ca biết chắc bảo sương ở đây chứ?

Thanh niên đáp:

- Ta nhân cơ hội Minh châu cùng các vị tiêu sư động thủ với quân giặc cướp, ngấm ngầm chuồn vào rừng dưới chân núi, phát giác ra ba tên che mặt đem bảo sương đi chôn. Trong lúc bất ngờ ta hạ sát ba tên đó.

Trời đã xế chiều thanh niên dẫn mọi người xuống chân núi tìm vào khu rừng rậm đến gốc cây gỗ đàn màu hồng lấy cái rương gỗ rồi theo đường lớn chạy thẳng về phía Bắc. Thiếu nữ thấy thanh niên không dừng bước lại vội la:

- Ngũ ca, chúng ta hãy đợi Thiết Phụng Hoàng đã chứ?

Thanh niên cười đáp:

- Đã có Hồng Phi đưa y tới, ta phải đem bảo sương về kinh ngay. Nếu còn thất lạc thì cả Cửu thúc cũng phải tội chứ đừng nói đến Cửu Yến tiêu cục nữa.

Chạy suốt một đêm sáng sớm hôm sau đến Lương Khánh Thành. Minh Châu thiếu nữ lúc vào thành nhìn Văn Đế Đế hỏi:

- Muội tử! Ngũ ca tiến kinh trước. Để y đi một mình, chúng ta ở lại chờ tiểu huynh của của muội muội nên chăng?

Văn Đế Đế hỏi:

- Dọc đường có sợ điều chi bất trắc chăng? Nếu không ổn thì phải theo đi.

Minh Châu đáp:

- Đây cách kinh thành không xa mấy, chắc chẳng có chuyện gì.

Lê đại nương nói:

- Thế là hay. Lão thân chỉ biết theo Văn cô nương và biểu huynh cô. Y mà không đến thì lão thân và Văn cô nương không thể quyết định được. Có điều lão thân cũng muốn nói trước với công tử đây một tiếng.

Minh Châu nói:

- Té ra muội tử đây họ Văn, được rồi tiểu nữ sẽ cho Ngũ ca hay.

Thanh niên kia đã ra khỏi cửa thành khá xa. Thiếu nữ vội rượt tới gần lớn tiếng gọi:

- Ngũ ca, tiểu muội cần thương lượng với Ngũ ca.

Thanh niên quay lại chỉ thấy một mình Minh Châu liền hỏi:

- Thương lượng điều chi?

Minh Châu đáp:

- Ngũ ca, phía sau còn một bà và một vị cô nương vẫn chưa biết thân phận chúng ta. Nếu tiến kinh, Ngũ ca nên quyết định đưa bọn họ vào cung.

Thanh niên hỏi:

- Đưa các vị đến vương phủ của Cửu thúc không được ư?

Minh Châu đáp:

- Nếu thế không ổn. Các vị chưa đến qua những chỗ lớn, chỉ hiểu lễ tiết giang hồ, e rằng các vị có những cử động ngoài lễ nghi thì thật là khó coi.

Thanh niên hỏi:

- Vậy Minh Châu tính sao?

Minh Châu đáp:

- Ngũ ca tiến kinh trước đi. Tiểu muội đưa bọn họ chờ biểu ca ở đây. Nếu Hồng Phi cũng đến thì lão sẽ đưa hai vị về tiêu cục.

Thanh niên nói:

- Thiết Phụng Hoàng là một nhân vật phi thường, ta muốn kết giao với y. Để y đến tiêu cục là một điều khuất tất cho y.

Minh Châu cười đáp:

- Ở tiêu cục làm sao mà khuất tất, những nhân vật này không ưa lễ tục. Ở tiêu cục đối với họ chính là nơi thoải mái hoan lạc.

Thanh niên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy khi biểu muội gặp y không nên nói dối. Cứ mời y đến tiêu cục rồi ta sẽ tới ngay.

Minh Châu cười mát nói:

- Biểu ca thay đổi tính nết từ hồi nào? Đang ở địa vị một Ngũ vương tử lại đến bái phỏng một nhân vật giang hồ.

Thanh niên trịnh trọng nói:

- Nếu ta đáng kết giao thì chỉ có một người này. Đây triều văn võ chẳng một ai lọt vào mắt ta. Minh Châu! Biểu muội không được coi thường nhân vật đó. Nếu biểu muội thuận tình, biểu huynh sẽ làm ông mai cho.

Thiếu nữ cười rất tươi hỏi:

- Ngũ ca bảo Thất ca vẫn để ý tới tiểu muội kia mà?

Thanh niên lắc đầu đáp:

- Lão Thất không lọt vào mắt tiểu muội. Hắn chỉ là một nhân vật tầm thường mà thôi.

Thiếu nữ cười khàn khạch nói:

- Thất ca cũng là một vị vương tử...

Thanh niên thở dài ngắt lời:

- Trước đây ta nhận thấy làm Vương tử chẳng có chi là thoải mái. Minh Châu, biểu muội đừng giễu cợt cả ta nữa.

Thiếu nữ đáp:

- Ngũ ca là đấng anh hùng, tiểu muội vẫn kính trọng. Chắc cũng vì thế mà Ngũ ca đem lòng yêu mến Thiết Phụng Hoàng.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu muội đã nhận thấy Văn cô nương cùng Thiết Phụng Hoàng có mối cảm tình sâu đậm, tiểu muội chỉ hy vọng làm bạn với Thiết Phụng Hoàng, vậy “ông mai” khỏi lên tiếng.

Thanh niên thở dài nói:

- Minh Châu! Biểu muội cũng là một nữ anh hùng. Hay lắm, chúng ta quyết tâm cùng bọn họ giao kết làm bạn tri kỷ.

Thiếu nữ gật đầu thúc giục:

- Vậy Ngũ ca về thành đi đừng ăn cơm nữa, tiến kinh càng nhanh càng tốt.

Thanh niên lại dặn:

- Biểu muội nhớ nói dùm ta một tiếng là ta sẽ đến tiêu cục tương hội.

Thiếu nữ chờ Lê đại nương và Văn Đế Đế tới nơi. Nàng cười nói:

- Ngũ ca không dừng lại. Thừa hai vị! Chúng ta tìm vào quán ăn cơm đã.

Vào quán rồi, nàng hô:

- Lấy rượu nhắm hạng thượng hảo.

Nàng nhìn Đế Đế cười nói:

- Mọi tử! Nơi đây chả có gì ngon. Đến lúc vào kinh ta sẽ mời mọi tử cùng đại nương một bữa thịnh soạn.

Văn Đế Đế cười nói:

- Ba người kêu một mâm lớn còn bảo chả có gì ngon, thư thư khách sáo quá.

Thiếu nữ lắc đầu nói:

- Ta nói thật đấy, ở đây dù mất thêm tiền cũng không mua được thức ăn vừa miệng.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ. Bữa cơm ăn mất nửa giờ mới xong. Lê đại nương ngẫu nhiên thấy hai tia mục quang cực kỳ sắc bén ngó ba người, bà không khỏi chấn động tâm thần, khẽ huých khuỷu tay vào Đế Đế nói nhỏ:

- Cô nương, để ý trong góc phòng phía Tây có người đứng tuổi thái độ khác lạ.

Văn Đế Đế liếc mắt nhìn thấy người đó ăn mặc tầm thường đang cúi xuống ăn. Cô hỏi lại:

- Đại nương! Có điều chi khác lạ đâu?

Lê đại nương đáp:

- Mắt họ sắc như dao vừa mới chăm chú dòm chúng ta.

Thiếu nữ nheo mắt nhìn hẩn rồi hỏi:

- Dường như hẩn không đeo binh khí?

Đại nương đáp:

- Có đấy. Hẩn dấu trong bọc hành lý dài dài để bên chỗ ngồi. Đúng là thanh trường kiếm. Người này chắc là bậc cao thủ phi thường.

Văn Đế Đế nói:

- Trừ phi họ ở Cổ Mộ môn, còn ngoài ra bất tất phải lo ngại. Chúng ta còn có thể chiến đấu với họ. Nếu là ở Cổ Mộ môn thì bọn này rất đông. Hễ xảy cuộc tử đấu là chúng quần công ngay.

Giữa lúc ấy bỗng thấy tên tửu bảo đưa một mảnh giấy tới, gã cười nói:

- Thưa quý khách! Có vị khách quan kêu tiểu nhân đưa tới.

Lê đại nương đón lấy coi thấy trên giấy viết:

"Thưa quận chúa! Ngũ ca ngộ hiểm, may được hộ giá tam lão, thập

tam bối tử và ngọc tiên tứ thập thiết kỵ đến đón tiếp. Sau một hồi kịch đấu đánh đuổi dư trăm tên che mặt. Ngũ ca tuy bình yên vô sự nhưng tổn thương nguyên khí không thể tiếp tục tiến kinh, tạm thời trú tại Phong Đài Thành để tĩnh dưỡng. Xin Quận chúa cấp tốc đến huyện Phong Đài vào hoa viên ra mắt Ngũ ca. Hồng Phi kính bút.”

Lê đại nương coi rồi trao lại cho thiếu nữ nói:

- Thưa Quận chúa! Xin quận chúa tha thứ cho lão thân đã thất lễ, đây là thư của Hồng phó tổng tiêu đầu.

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Đại nương bất tất phải khách sáo. Tiểu nữ không ưa lễ tục, đại nương cứ coi tiểu nữ như là người võ lâm là được không thì làm cho mọi người bị câu thúc. Trong thơ nói gì vậy?

Nàng cầm lấy tờ thơ coi rồi thở dài nói:

- Tặc nhân thật lớn mật làm càn dám, đến phủ huyện cạnh hoàng thành cùng Ngũ ca hạ thủ. Thế thì chúng tạo phản rồi! Vụ này đến tai hoàng thượng thì cả triều đình đều bị trừng phạt. Đại nương chúng ta đi thôi. Chắc thương thế của Ngũ ca rất nghiêm trọng.

Văn Đế Đế hỏi:

- Té ra thư thư là một vị quận chúa. Còn Ngũ ca là ai?

Thiếu nữ cười đáp:

- Muội tử! Khi các vị gặp mặt cứ kêu y bằng Ngũ gia là được. Ngũ ca tức là Ngũ Vương tử con cưng của hoàng thượng. Chuyến này Hộ giá tam lão và Ngọc tiên tứ thập thiết kỵ đều được phái đến để đón tiếp, đủ tỏ hoàng thượng coi Ngũ ca rất trọng yếu.

Lê đại nương nói:

- Quận chúa, người ngồi góc phòng phía Tây thấy chúng ta ra đi, chắc là hấn theo rồi. Chúng ta nên tìm cách thoát ly hấn mới được.

Văn Đế Đế nói:

- Hồng Phi chắc ở ngoài kia. Bọn ta gặp lão sẽ bàn. Chắc lão cũng ngó thấy tình hình này rồi, không vậy thì hà tất lão phải gửi giấy vào?

Quận chúa gật đầu nói:

- Muội tử nói rất có lý. Chúng ta đi thôi.

Ba người hối hả ra khỏi quán, vừa tới cửa đã thấy Hồng Phi vẫy tay, Quận chúa ngó thấy hỏi ngay:

- Có một mình Hồng lão thôi ư?

Hồng Phi vội nói:

- Mau tới quán trà ở mé tả. Nơi đây không tiện.

Lão dẫn ba người đi qua bốn đường phố lớn tới một quán trà. Lão nói:

- Xin vào trong kia nói chuyện.

Vào cửa rồi, Hồng Phi lại dặn:

- Chúng ta phải chú ý đến người đi đường.

Quận chúa liền hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Bốn mắt liền chú ý nhìn ra đường. Văn Đế Đế bỗng la lên:

- Người đứng tuổi ngồi trong góc phòng lúc nãy.

Hồng Phi trịnh trọng đáp:

- Chúng ta thoát khỏi con mắt hấn rồi, nhưng tạm thời đừng đi đâu.

Lúc này, trong quán trà có nhà buôn già tiến lại nhìn Hồng Phi nói:

- Thân gia! Trước hết hãy vào nhà sau ngồi một lúc rồi do cổng hậu ra ngoài.

Hồng Phi gật đầu đáp:

- Thân gia! Thân gia bất tất phải tiếp đãi, chúng ta chỉ ngồi một lúc rồi đi ngay lập tức.

Người kia dẫn bốn người vào hậu đường, tự mình rót trà rồi rút lui. Hồng Phi nhìn Quận chúa nói:

- Ở thị trấn này rất nhiều nhân vật khả nghi. Người vừa rồi là một nhân vật trọng yếu của bọn chúng. Lão phu bị họ theo dõi nhưng không hiểu lai lịch bọn chúng thế nào?

Lê đại nương lên tiếng:

- Có lẽ không phải bọn Cổ Mộ môn.

Hồng Phi nói:

- Thưa đại nương! Phải chăng tôn giá chính là Lê đại nương mà Thiết tướng công đã nói với lão gia? Bọn người đó phải chăng ở Quân Thiên bang?

Lê đại nương đáp:

- Hồng lão! Cách xưng hô của Hồng lão như vậy là trật rồi, lão thân còn ít tuổi hơn lão. Hỡi ơi! Lão thân đã thoát Quân Thiên bang đã lâu ngày. Trong bang lại trải qua nhiều phen thay đổi nên bây giờ lão thân không hiểu gì nữa.

Hồng Phi nói:

- Nếu vậy chúng ta sẽ thủng thủng điều tra. Thiết tướng công cứu lão

phu rồi bảo lão phu một mình tới đây để đưa tin cho Đại nương và Văn cô nương hay. Y còn nhiều việc khẩn yếu phải làm, nhất quyết sẽ gặp nhau ở ngoài đường hoặc giả y sẽ đến chỗ Ngũ gia. Thiết tướng công là một nhân vật phi thường, võ công cao thâm khôn lường. Nếu lần này không nhờ được y ra tay thì hậu quả của bọn lão phu khó mà biết được.

Lê đại nương cười đáp:

- Hồng lão và Quận chúa có lẽ chưa biết bọn lão thân cải trang.

Quận chúa kinh ngạc la lên:

- Thế ra đây không phải là chân tướng của muội tử và đại nương.

Văn Đế Đế cười nói:

- Thư thư có muốn coi chân tướng của bọn tiểu muội không?

Quận chúa xua tay nói:

- Tạm thời không nên khôi phục chân tướng, để tiến kinh rồi sẽ tính.

Bây giờ cải trang là phải.

Hồng Phi cười nói:

- Lão phu đã được thấy chân tướng của Thiết tướng công, sao y lại đổi thành tướng mạo quái dị. Thật là cực kỳ thần bí. Đây là công hiệu về kỳ được của đại nương.

Lê đại nương cười nói:

- Kỹ thuật nhỏ mọn không bỏ làm trò cười cho liệt vị. Hồng lão, chúng ta đi được rồi chứ?

Hồng Phi gật đầu đáp:

- Chúng ta do cổng hậu mà ra.

Quận chúa lúc lâm hành lại nói:

- Hồng lão, ai cho lão hay tin Ngũ gia ngộ hiểm?

Hồng Phi đáp:

- Cũng là Thiết tướng công, không biết sao y lại được tin tức rõ ràng và mau lẹ như vậy. Sau cuộc chiến đấu lão phu chạm mặt Thiết tướng công bốn lần, y vọt đi nhanh như chớp bay lại nhanh như gió. Lạ hơn nữa là nhất cử nhất động của lão phu đều không qua khỏi mắt y.

Quận chúa cười nói:

- Có thể mới là một nhân vật phi thường.

Mấy người ra khỏi quán trà hành động cực kỳ bí mật mới thoát khỏi tai mắt địch nhân. Chạy tới canh năm thì đến ngoài thành Phong Đài, Hồng Phi vẫy tay cho mọi người vượt qua tường thành chạy vào hậu hoa viên ở huyện nha. Trên nóc nhà bỗng thấy bốn mặt tám phương đều có

bóng đen xuất hiện. Hồng lão vội nhìn Quận chúa nói:

- Bọn Thiết vệ sĩ đã nhìn thấy chúng ta rồi.

Lão đồng dặc hô:

- Quận chúa tới đó.

Một bóng đen chống kiếm tới gần thi lễ nói:

- Xin tham kiến Quận chúa!

Quận chúa xua tay đáp:

- Miễn lễ! Mau dẫn bọn ta vào ra mắt Ngũ gia.

Vệ sĩ lập tức phát ám hiệu, những bóng đen từ từ lùi lại. Hắc dẫn mọi người vào đại hoa viên, xuyên qua những luống hoa đến chân một tòa lầu các, rồi kính cẩn nói:

- Thưa Quận chúa! Ngũ gia ở trên lầu.

Trên lầu đèn hồng sáng tỏ nhưng không có tiếng người. Quận chúa hỏi:

- Không có ai trông nom Ngũ gia ư?

Vệ sĩ đáp:

- Có giá tiền tam lão và một vị cao thủ ở Thiết Phụng phái.

